

De prin balcoane
 Și coridoare
 Albe tulpane
 Fălăie-n soare.
 Ies gospodinele
 Iuți ca albinele,
 Părul le flutură,
 Toate dau zor.
 Unele mătură,
 Altele scutură
 Colbul din pătură
 Și din covor.

Un zarzăr mic, în mijlocul grădinii,
 Și-a răsfiat crenguțele ca spinii
 De frică să nu-i cadă la picioare,
 Din creștet, vâlul subțirel de floare.

Că s-a trezit așa de dimineață
 Cu ramuri albe – și se poate spune
 Că-i pentru-ntâia oară în viață
 Când i se-ntâmplă-asemena minune.

Un nor sihastru
 Și-adună-n poală
 Argintul tot.
 Cerul e-albastru
 Ca o petală
 De miozot.

III

Soare crud în liliac,
 Zbor subțire de gândac,
 Glasuri mici
 De rândunici,
 Viorele și urzici...
 Primăvară, din ce rai
 Nevisat de pământeni
 Vii cu mândrul tău alai
 Peste crânguri și poieni?
 Pogorâtă pe pământ
 În mătăsuri lungi de vânt,
 Lași în urmă, pe câmpii,

Galbeni vii
 De păpădii,

Bălți albastre și-nsorite
 De omăt topit abia,
 Și pe dealuri mucezite
 Arături de catifea.